Ls. 3.160/903. We Lwowie, dnia 15. października 1903.

Aleg. 123

Sprawozdanie

Komisyi gminnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 25. września 1903 L. 80.678 w przedmiocie nadania gminie kr. stoł. miasta Lwowa ustawy o przymusowem połączeniu kanałów domowych z kanałami publicznemi i opłatach za to połączenie.

Wysoki Sejmie!

Dnia 12. lutego 1901 do L. Wydz. kr. 10.464 wniosła gmina król. stoł. miasta Lwowa do Wydziału krajowego prośbę o wyjednanie u Wysokiego Sejmu ustawy o przymusowem połączeniu w obrębie gminy miasta Lwowa kanałów domowych z kanałami publicznemi i opłatach za to połączenie, według projektu przez Magistrat miasta Lwowa przedłożonego.

Sprawozdaniami z dnia 12. marca 1901 LW. 10.464 i 20. sierpnia 1901 LW. 53.394 (aleg. st. spr. Nr. 12. ex 1900/901 i Nr. 10. ex 1901/902) Wydział krajowy przedłożył Wysokiemu Sejmowi projekt takiej ustawy, który komisyi gminnej przekazany został.

Sprawozdaniem z dnia 30. czerwca 1902 Ls. 1162/02 (aleg. spr. sten. Nr. 159 ex 1901/2) Komisya gminna przedłożyła zmieniony nieco projekt owej ustawy, a Wys. Sejm dnia 4. lipca 1902 projekt ten uchwalił.

Ze sprawozdania Wydziału krajowego z d. 25. września 1903 LW. 80.678/1903, Komisyi gminnej przekazanego, dowiadujemy się, że c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych reskryptem z dnia 28. listopada 1902 L. 44.505 oznajmiło, że projekt nie może być z przychylnym wnioskiem przedłożony do Najwyższej sankcyi, z powodu nasuwających się wątpliwości co do pierwszych czterech paragrafów w reskrypcie podanych.

Przedstawiając projektowany przez siebie nowy tekst zakwestyonowanych paragrafów, Ministerstwo wezwało Wydział krajowy, aby zmiany te przedstawił Wysokiemu Sejmowi do ponownej uchwały, lub przedłożenie Ministerstwu zwrócił, jeżeliby Wydział krajowy mimo tych uwag domagał się zasięgnięcia Najwyższego postanowienia co do uchwalonego przez Wys. Sejm projektu.

Wydział krajowy wybrał drugą alternatywę, wychodząc — zdaniem Komisyi całkiem słusznie — z zasadniczego założenia, że projekt ustawy przez Sejm uchwalony pod ponowne Jego obrady wrócić może tylko po odmowie sankcyi przez koronę — nie zaś na żądanie Ministerstwa.

Teraz dopiero nastąpiła odmowa Najwyższej sankcyi, o czem Wydział krajowy pismem c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 4. września 1903 L. 10.422/pr. zawiadomiony został.

W piśmie tem podano jako powód odmówienia sankcyi niejasność postanowień §. 4. projektu, tyczących się wymiaru opłat za połączenie z kanałami publicznemi. — Oprócz tego wskazuje Ministerstwo kilka innych zmian projektu, które byłyby pożądane.

Zdawałoby się tedy, że tylko treść §. 4. projektu jest przeszkodą, dla której sankcya nie nastąpiła; i że zmiana tego paragrafu przeszkodę usunie. Pomimo tego, Wydział krajowy wnosząc nowy projekt ustawy, uwzględnił i dalsze uwagi Ministerstwa, chociaż one nie są wskazane jako *conditio sine qua non* przedłożenia ustawy do sankcyi.

Badając tę sprawę, uchwałą Wys. Sejmu z dnia 8. października 1903 Ls. 2913 Komisyi gminnej przekazaną, komisya ta porównała pierwszy reskrypt ministeryalny z dnia 28. listopada 1902 L. 44.505, oznajmiający, że projektu ustawy przez Sejm uchwalonego do Najw. sankcyi przedłożyć nie może, z drugim reskryptem z dnia 13. sierpnia 1903 L. 35.798 (zakomunikowanym pismem Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 4. września 1903 L. 10.422/pr.) i spostrzegła, że między temi dwiema enuncyacyami c. k. Rządu zachodzą znaczne różnice zapatrywań. Ale właśnie dla tego, że z tych dwóch reskryptów nie można się dowiedzieć, które wytknięte wadliwości uważa Rząd za esencyonalne i sankcyę uniemożliwiające, które zaś tylko za podrzędne — Komisya zgadza się z Wydziałem krajowym na to, że dla usunięcia wszelkich trudności i przyspieszenia przyjścia do skutku ustawy dla miasta Lwowa bardzo potrzebnej — należy uwzględnić wszystkie przez Rząd czynione uwagi, a to tem bardziej, gdy wszystkie bez wyjątku zmiany przez Rząd jako potrzebne lub tylko pożądane wskazane, są drobnostkowe, w meritum rzeczy nie wchodzą, — a materyalnej strony ustawy nie dotykają.

Z tych samych względów Komisya nie czyni żadnych zmian w nowym projekcie Wydziału krajowego, chociaż dawny projekt w r. 1902 uchwalony — w niejednym kierunku obronić by można.

Komisya wnosi przeto:

Wysoki Sejm raczy uchwalić ustawę tu załączoną ·/.

Przewodniczący: **_Apolinary Jaworski._**

Sprawozdawca: **_Fruchtman._**

Ustawa

z dnia . . . . o obowiązku właścicieli domów w król. stoł. mieście Lwowie połączenia domowych zbiorników kloacznych z kanałami miejskimi publicznymi oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

W obrębie gminy król. stoł. miasta Lwowa obowiązany jest każdy właściciel realności przylegającej do ulicy lub placu, gdzie kanał publiczny istnieje lub zostanie wybudowany, połączyć zbiornik kloaczny swego domu z powyższym kanałem za pomocą kanału odciekowego, przestrzegając przytem postanowień ustawy budowniczej z 21. kwietnia 1885 Dz. u. kr. Nr. 31.

W razie wybudowania nowego a zaniechania istniejącego kanału publicznego, z którym zbiorniki kloaczne poszczególnych domów są już połączone, zbiorniki te mają być połączone z nowo wybudowanym kanałem publicznym, dawne zaś połączenie ma być zaniechane.

Jeżeli jednak z powodu umieszczenia wychodków nad dotychczasowym kanałem, niema zbiorników kloacznych, wówczas przy zmianie kanału właściciel domu obowiązany jest w razie potrzeby wybudować zbiornik i połączyć go z nowo wybudowanym kanałem publicznym.

§. 2.

Koszta budowy kanału odciekowego aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego kanału publicznego, ponosi właściciel realności względnie domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanału odciekowego przez obcą realność, właściciel jej obowiązany jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału odciekowego na swej realności.

Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanału odciekowego ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu.

§. 3.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysługuje prawo pobierania opłat za połączenie w §. 1. określone, właściciele domów zaś obowiązani są do uiszczenia tych opłat.

W wypadku jednak przewidzianym w §. 1. ustęp drugi, właściciele domów wolni są od rzeczonych opłat.

§. 4.

Wysokość opłat ustanawia się podług zabudowanej powierzchni, pomnożonej ilością kondygnacyi:

a) Po 30 h. od metra kwadratowego przy prywatnych domach mieszkalnych i gmachach publicznych.

b) Po 20 h. od metra kwadratowego:

1. Przy budynkach fabrycznych.

2. Przy budynkach wyłącznie na pracownie przemysłowe przeznaczone.

3. Przy budynkach gospodarczych, wszakże tylko w miarę przeznaczenia tych budynków lub ich części do takich celów, które uzasadniają potrzebę odprowadzenia z nich nieczystości płynnych; w takim wypadku przypada opłata albo od całego budynku albo tylko od odnośnej jego części.

Podziemia i strychy podlegają stosownej opłacie w miarę przeznaczenia ich na cele wymienione wyżej pod literą a) lub pod b).

Ilość zbiorników kloacznych w jednym domu niema wpływu na wymiar opłaty.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo uwalniania od opłaty właścicieli takich budynków, których przeznaczenie lub używanie wyklucza odprowadzanie z nich nieczystości płynnych do kanału publicznego.

§. 6.

Od domów, po wejściu w życie niniejszej ustawy przebudowanych, dobudowanych, lub w miejsce starych — nowo wybudowanych, należy się opłata (§. 4.) mimo dawniejszego połączenia z kanałem publicznym.

Jeśli jednak właściciel domu za to połączenie uiścił już bądź dawniej opłatę jako datek dobrowolny, bądź też opłatę w myśl niniejszej ustawy, wówczas przy nowym wymiarze uwzględnić należy datek ten zapłacony, względnie opłatę już uiszczoną, tak że tylko nadwyżkę wymiaru obowiązany jest właściciel domu uiścić.

§. 7.

Przy ulicach nowych, powstających po wejściu w życie niniejszej ustawy, w których kosztem osób prywatnych pobudowano kanał publiczny, ma być pobieraną tylko połowa powyższej opłaty od tych osób prywatnych lub ich prawonabywców.

§. 8.

Do wymiaru opłat powołany jest Magistrat miasta.

Nieuiszczone w terminie opłaty mają być ściągnięte w sposób ustanowiony w §. 94. statutu miasta Lwowa dla ściągania należytości gminnych.

§. 9.

Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom Magistratu przysługują środki prawne przewidziane statutem miasta. Rekurs przeciw wymiarowi opłaty nie ma mocy wstrzymującej.

§. 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.